

Dương Lệ

Màu pháo hoa vẫn long lanh trong mắt

Con mèo này là của cậu ấy tặng tôi tết Dương lịch năm ngoái. Lông nó vàng óng như tơ. Hai mắt tròn xoe, long lanh như hai hòn bi đen ướt. Mới về nhà tôi, nó còn bé xiu, chưa mở mắt, nằm ngoan trong cái giỏ mây, cái giỏ mà vì có chú mèo nên tôi mới phải mua.

Loài mèo lớn thật là nhanh. Chỉ một tháng sau, nó đã cứng cáp, chạy nhảy khắp nhà. Đến mùa thu thì tôi không tài nào nhận ra nó nữa. Màu lông mèo chìm trong nền vàng của ngày sang thu và một sớm tỉnh dậy, tôi không thể ngủ tiếp được vì tiếng “meo” của cái màu vàng ấy.

Tết Dương lịch năm nay, nó tròn một tuổi. Con mèo to hơn trước rất nhiều. Cậu bạn tặng tôi con mèo đã sang Anh du học. Cũng đã tròn một năm cậu ấy vắng nhà. Nhưng năm nay, cậu ấy hứa là sẽ về.

Đêm sát ngày cuối cùng của năm, tôi kéo chăn bông lên cho ấm rồi chuẩn bị tắt đèn đi ngủ. Ngoài cửa, loang loáng ánh điện trong màn đêm yên tĩnh.

Con mèo vẫn chưa buồn ngủ, nằm nghịch đôi dép của tôi, đẩy đi khắp phòng. Tôi xỏ chân vào dép định cất lên giá để cho nó khỏi nghịch thì cậu ấy nhấn tin cho tôi. Cậu ấy bảo tôi lên mạng. Tôi mở máy tính ra, vào nick, thấy nick cậu ấy đang sáng. Chúng tôi nói chuyện suốt đêm. Gần sáng, tôi mới đi ngủ. Ở trên mạng, cậu ấy chúc tôi một năm thật vui vẻ và bảo là chưa chắc ngày cuối năm đã về đến nhà tôi được, vì cậu ấy còn phải xuống dưới huyện thăm ba mẹ và lâu lâu rồi ông bà cậu mới lên chơi. Tôi trả lời là không sao, nhưng kì thực lòng cũng thấy hơi buồn một chút.

9h sáng hôm sau, tôi mới tỉnh giấc. Bố mẹ đã đi làm. Tôi ăn uống rồi cho mèo ăn. Tôi định nhốt nó ở nhà rồi mới đi chợ. Nhưng con mèo cứ quẩn lấy chân tôi, kêu ầm lên. Tôi đành nhốt nó vào trong lồng sắt. Nó lại càng kêu gào thảm thiết. Tôi phải mang theo đi chợ cùng. Tôi dắt mèo đi chợ như người ta dắt chú chó cùng với cái dây đeo ở cổ. Chú mèo có vẻ thích chí lắm. Nó cứ lon ton dưới chân tôi. Đến chỗ đông người, tôi ôm nó vào lòng vì sợ nó đi lạc hoặc là kẻ nào đó lợi dụng lúc tôi sơ ý bắt mất con mèo.

Chợ ngày cuối năm thật nhộn nhịp. Có vẻ như chú mèo cũng hiểu được điều đó. Nó nằm trong vòng tay tôi, cứ ngược cổ lên ngơ ngác nhìn những cây pháo bông, chiếc đèn đỏ như hoa ốt hay bao nhiêu là dây trang trí lấp la lấp lánh... Thình thoảng, chú mèo lại kêu “meo, meo”. Một em nhỏ theo mẹ đi chợ, một tay cầm cây kem đang mút dở, tay kia chỉ con mèo đang nằm trong vòng tay tôi: “Mẹ ơi, con mèo kia!”. Người mẹ bảo: “Ừ. Con mèo của chị đấy. Con phải ngoan, rồi mẹ sẽ mua cho con một con mèo, được không?”. Đứa bé cười với mẹ, ngoảnh lại vẫy vẫy con mèo của tôi rồi mới chịu đi.

Tôi đến trước hàng bán thiệp mừng. Tôi chỉ vào một chiếc thiệp nhỏ rất xinh

với những cảnh hồng trang trí:

- Cô ơi, chiếc thiệp này bao nhiêu tiền ạ?

Cô bán hàng bảo:

- 5 nghìn cháu ạ.

- Thế à cô? Vậy cô bán cho cháu.

Tôi cầm tấm thiệp trên tay, tự nhủ mình sẽ viết vài dòng thật hay để đề tặng.

Đi chợ vào ngày cuối năm, suýt nữa thì tôi quên nhiệm vụ chính. Tôi bước ra hàng bán đồ ăn. Không để ý thì tôi đã suýt nữa va vào mấy người đang tay xách nách mang về quê. Mọi người mang bao nhiêu là quà về cho gia đình. Có tiếng điện thoại của một chị nói rất to: “Con đang về đây mẹ à. Vâng, con sẽ đi xe cẩn thận. Bố mẹ nhớ chờ con về nha”.

Tôi trở về qua hàng gà. Sau đó là hàng thịt vịt nướng. Hôm nay ngày cuối năm Dương lịch mà, có rất đông khách ăn. Người đàn bà bán hàng, tay nhẩy dầu mỡ, cái bụng to bự, vẩy tôi lại. Tôi thấy xộc lên toàn mùi thịt nướng. Người đàn bà đó hỏi:

- Này, bán cho bác con mèo đi.

- Cháu không bán được.

- Tại sao không bán được?

- Đây là món quà một người bạn cùng trường tặng cháu. Tại sao cháu phải bán chứ?

- Ô... Này...

Tôi bế chú mèo về nhà, lại cho nó ăn trước khi nấu cơm. Mẹ tôi bảo buổi chiều ở siêu thị có đợt mua hàng rút thăm trúng thưởng dịp cuối năm. Chiều

hôm đó, trời đã se lạnh. Gió thổi từng đợt thốc lên mũi. Tôi khoác thêm áo ấm rồi ra siêu thị. Trước cửa nơi đây đang có ca nhạc. Tôi đứng cổ vũ trong tiếng nhạc ầm ầm sau đó mới vào bên trong mua hàng. Tôi nhận được phiếu mua, hồi hộp chờ đợi lúc rút thăm vào cuối giờ chiều. Nhưng cứ giải nhất, giải nhì, giải ba rồi giải khuyến khích trôi qua mà vẫn không thấy mã số của tôi. Tôi đành buồn bã trở về nhà.

Gần tối, tôi ăn cơm sớm. Có điện thoại của Nga “cận” và Lan “còi” gọi rủ tôi ra bờ hồ chơi. Mẹ nhắc tôi quàng khăn cho đỡ lạnh. Tôi vâng lời mẹ, rồi cùng hai đứa bạn thân phóng xe đi. Bờ hồ tấp nập người qua lại, còn nhộn nhịp hơn ban ngày. Từng đôi trai gái dắt tay nhau trên đường. Trên tay họ mang những quả bóng hồng hình trái tim, bên trong lồng vào một trái tim nhỏ hơn khoảng một nửa, quả bóng khác với thường ngày vì mang dòng chữ “HAPPY NEW YEAR!”. Tôi thấy hơi chạnh lòng.

Hơn 9h, tôi thấy mệt nên muốn về. Tôi bước vào nhà, bế chú mèo trên tay. Chú ta cứ đòi xuống. Tôi đặt chú mèo xuống thăm cỏ ngoài sân, cạnh vườn hoa. Bỗng nó chạy biến đi đâu mất. Chỉ một thoáng đã không thấy đâu. Tôi hoảng quá, tìm con mèo khắp sân, chạy cả vào nhà tìm mà vẫn không thấy. Niềm vui của tôi đã vơi đi mất nửa, nếu như tối nay không thấy nó. Tôi chạy ra sau vườn hoa, sắp khóc đến nơi rồi. Chợt con mèo ở đâu xuất hiện. Tôi mừng quá, ôm chặt nó vào lòng. Con mèo kêu “meo, meo”, lấy chân cào vào tóc tôi. Đau quá, tôi mới thả nó xuống đất một cách cẩn thận. Dưới đất hình như có một bông hoa hồng bọc trong giấy bóng trắng rất đẹp. Tôi ngạc nhiên lắm. Ở đâu ra vậy?

- Miu Miu lấy đâu ra bông hoa này thế? – Tôi nhìn con mèo.

Tôi ngoảnh nhìn vườn hoa nhà tôi, không trông một cây hồng nào. Chỉ là mấy cây mười giờ, vài cụm thủy tiên và những bông mâm xôi tím tím ram

ráp. Kì lạ thật đấy!

Tôi mỉm cười, xoa xoa bộ lông mềm mại và vàng óng của chú mèo. “Chắc là lại lấy về của ai chứ gì?”. Tôi ôm con mèo, ngồi trên xích đu trước nhà. Đêm dần buông. Sương nhiều hơn trong ánh sáng đèn, phủ mờ cả màu tím của hoa mâm xôi trước mặt. Tôi bước vào nhà, chuẩn bị đi ngủ. Nửa tiếng sau, tôi vẫn không thể nào ngủ được, cứ trằn trọc mãi.

Di động của tôi đang sáng lên, rung liên tục trên mặt bàn. Tôi lấy lên nghe máy. Là của người mà tôi vẫn mong.

- Cậu ra ngoài cửa đi. Mình đang đứng bên ngoài - Tiếng cậu ấy nói rất nhẹ. Tôi ngồi trên chiếc xích đu. Cậu ấy ngồi ở xích đu bên cạnh.

- Sao cậu lại tới thế? Mình tưởng cậu trưa mai mới sang đây – Tôi không giấu nổi sự vui mừng.

- Hôm qua, chat với cậu xong, mình ra máy bay về luôn. 7h tối nay, mình mới về đến nhà. Mình ở nhà được một tiếng là đi xe xuống đây. Vì mình sợ không gặp được cậu thời khắc cuối năm này. - Cậu ấy nói.

- Thế ông bà cậu có lên không? – Tôi hỏi.

- Có. Nhưng ông bà còn ở lâu mà. Mai mình sẽ ở nhà chơi cả ngày với ông bà.

- Vậy à? Cậu nghỉ có được lâu không?

- Ừ. Cũng khá dài đấy. Khoảng hai tuần gì đó. Nay, trông cậu vẫn xinh như xưa nhỉ.

Tôi đập vào vai cậu ấy: “Cậu chỉ trêu mình thôi”. Cậu ấy cười, bảo. “Mình nói thật mà. Thôi, đừng có đánh nữa”. Tôi tự nhiên đỏ mặt.

Một khoảng im lặng.

- Con mèo dạo này lớn lắm – Tôi bảo.

- Mình thấy rồi.

Tôi hỏi:

- Sao cậu biết?
- Thế lúc này nó không mang hoa tặng cậu à?
- Sao? ... Mình đã nghĩ là không phải tự nhiên có bông hoa hồng ấy mà. Cậu ấy cười.
- Cậu vẫn giữ con mèo thật sự làm mình ngạc nhiên lắm đấy. À, mình có món quà tặng cho cậu.
- Cậu ấy mở một chiếc túi nhỏ, lấy ra chiếc vòng đeo vào tay tôi.
- Cảm ơn cậu. Nó đẹp quá! – Tôi thốt lên.
- Tôi cũng lấy chiếc thiệp mà tôi vừa viết lúc chiều ra đưa cho cậu ấy.
- Mình tặng cậu này. Chúc cậu năm mới vui nhiều hơn năm cũ.
- Đợi một lúc, cậu ấy bảo:
- Bị mình giữ như thế này - cậu ấy chỉ chiếc vòng - cậu không được bỏ ra đâu đấy. Dù ở đâu thì mình cũng luôn mong cậu được hạnh phúc. Không chỉ ngày cuối năm này, mà cả những ngày cuối những năm về sau nữa.

Một khoảng sáng vụt ngang trời. Hình như có nơi nào đó đang đốt pháo hoa. Cậu ấy nhìn tôi, cười. Màu pháo hoa vẫn long lanh trong mắt.

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 7 tháng 1 năm 2010